

endnu meget dybere, nemlig deri, at hele vor Straffuldbyrkelse, vor Strafart, er mangelfuld. Hele Verden over beskæftiger man sig med det Spørgsmaal: Hvormed skal man straffe en Forbrydelse? Man ved, at de Straffemidler, man anvender, ere højst ufuldkomne, men man er endnu intet Sted naaet til en Løsning af dette vanskelige Spørgsmaal; først naar det er sket, tror jeg, man vil finde den rette Lægedom for dette store Onde, at en stor Del af Straffene virker til Skade i Stedet for til Gavn. Men medens man maa være sig bevidst, at Ondet ligger endnu dybere, og at det hører en Fremtid til at søge Lægemedlet derimod, er jeg fuldstændig enig med de ærede Forslagsstillere i, at dette mindre Middel, som med Held er forsøgt i forskellige andre Lande, er der Grund til ogsaa at forsøge her. Jeg slutter derfor, som jeg begyndte, med at udtale min levende Erkendtlighed for, at Lovforslaget er kommet frem, og jeg beder om, at mine Bemærkninger, som ere foranledigede ved Udtalelser af den ærede Ordfører, maa blive opfattede kun som et Udtryk for min Oplagthed til at deltage i Tingets senere Arbejde paa at fuldkommengøre Lovforslaget.

Nanke: Jeg kan i mangt og meget være enig med, hvad den ærede Ordfører sagde, og hvad det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) udtalte, og hvis de ikke havde sagt det, vilde jeg have udtalt en Del af, hvad de have sagt. Jeg skal imidlertid bestræbe mig for at undgaa Gentagelser.

Den ærede Ordfører berørte Utilfredsheden med de kortvarige Fængselsstraffe, og det er ogsaa en Kendsgerning, at naar man spørger navnlig en udenlandsk Kriminalist om, hvad der er Anledningen til, at man er kommen ind paa de betingede Straffedomme, faar man det Svar, at det er det, at man er utilfreds med de kortvarige Fængselsstraffe. De forfejle i Reglen deres Maal. Naar en virkelig Forbryder kommer i Fængsel og kun er dømt til en ganske kortvarig Straf, slipper han i Reglen let derover, og naar han er kommen ud, siger han: Herregud, er det ikke andet end det! Og saa gaar han hen og forser sig igen. Sagen er, at Fængsel er ikke nogen fuldstændig Isolation. Forholdet er ikke, som man i Reglen tror, at naar en Mand sidder i Fængsel, er han fuldkommen afspærret fra Omverdenen. Jeg har tværtimod hørt en erfaren Fængselsmand sige, at der er ingen

Steder i Verden, hvor man ved saa god Besked som i et Fængsel. Det lyder fuldstændig som et Paradoks, men han nævnte Eksempler derpaa, og jeg tror, at enhver, der har med Fængselsvæsen at gøre, vil kunne nævne Eksempler derpaa selv om de ikke gaa saa vidt, som det, jeg her har fremsat. Følgen af, at Isolationen ikke er fuldstændig, er bl. a. ogsaa den, at unge Forbrydere, som man sætter i Fængsel, og som enhver, der har med et Fængsel at gøre, søger at isolere det mest mulige, ikke kunne isoleres saaledes, at de ikke komme i Forbindelse med andre. De kunne altid paa en eller anden for os ubegribelig Maade komme i Forbindelse med andre, og naar vi saa vide, at det unge Sind lader sig lettere paavirke til ondt end til godt, saa følger deraf ofte, at den unge Forbryder i Fængslet faar Indtryk, indgaar Forbindelser og deslige, som gøre, at naar han kommer ud, er han ikke bleven forbedret.

Man er saa kommen dertil, at enten skal man straffe strengt, søge at gennemføre Isolationen det mest mulige og holde vedkommende længe i Fængsel, eller ogsaa maa man gaa til den modsatte Yderlighed, at man skal slet ikke straffe. Begge Dele ere naturligvis uheldige. Selvfølgelig kan man ikke gaa hen og straffe strengt for enhver ubetydelig Forseelse, og kortvarige Fængselsstraffe vil man altsaa ikke kunne undvære uden at sætte noget i Stedet, og det, man har ment at kunne sætte i Stedet, er betingede Straffedomme.

Der er imidlertid andre Betragtninger end disse — der ere de almindeligste i Udlandet — som man maa tillægge Vægt, og som jeg for mit Vedkommende tillægger betydelig større Vægt. Der staar udtalt i den Lov om betingede Straffedomme, som gælder paa Ny Zeeland, at betingede Straffedomme bør anvendes, naar Retten skønner, at baade det offentlige og Forbryderens Interesser ville være bedst varetagne ved en betinget Straffedom. Det kunde nu synes at være en alt for almindelig Sætning, for det er jo Meningen, kan man sige, med enhver Straf, at man skal varetage baade Samfundets Interesser og Forbryderens Interesser. De Strafferets teorier, som den ærede Ordfører nævnte, er man kommen bort fra, og det er sikkert nok, at de ere heller næppe rigtige. Meningen med Straffen er for Forbryderens Vedkommende den, at den skal være ham en Belæring og en Advarsel og give ham Modstandskraft, saaledes at han, naar han atter fristes, ikke falder for Fristelsen.